

Sygn. akt I C 351/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w G.

przeciwko A. C.

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę **2.182,09 zł** (dwa tysiące sto osiemdziesiąt dwa złotych dziewięć groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP liczoną od dnia 10 września 2013r. do dnia zapłaty;
- II. dalej idące powództwo oddala;
- III. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania;
- IV. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 905,23 zł tytułem części kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu;
- V. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie na rzecz Kancelarii Adwokackiej w D. adw. I. K. kwotę 570,77 zł tytułem części kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa, (...) z siedzibą w G. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego A. C. kwoty 5641,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 08 stycznia 2016r do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, a tym kosztów zastępstwa procesowego.

Powód, na uzasadnienie swojego roszczenia, wskazał, iż kwota dochodzona pozwem powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną z Bankiem (...) S.A. z w dniu 24 września 2012r. umowy kredytu o numerze (...) oraz w dniu 19 grudnia 1997r. umowy o rachunek oszczędnościowo- rozliczeniowy o nr (...). Pozwany nie wywiązała się z warunków w/w umów. W konsekwencji umowy zostały wypowiedziane i stały się wymagalne: umowa nr (...) z dniem 26 lipca 2013r. a umowa nr (...) z dniem 19 sierpnia 2013r. Celem dochodzenia swych praw Bank wystawił w dniu 6 września 2013r. bankowy tytuł egzekucyjny dla umowy (...). W dniu 18 czerwca 2014r. nastąpiła cesja wierzytelności Banku na rzecz strony powodowej w trybie art. 509 k.c. Na zobowiązanie pozwanego w kwocie 5641,54 zł dochodzone w niniejszym postępowaniu składa się:

- 2 182,09 zł należność główna z tytułu niespłacenia kapitału wynikającego z umowy nr (...) o kredyt,
- 145,74 zł odsetki umowne naliczane przez wierzyciela pierwotnego liczone za okres korzystania z kapitału według stawki określonej w umowie nr (...),
- 281,16 zł odsetki za opóźnienie naliczane od dnia 27 lipca 2013r. do dnia 18 czerwca 2014r. według stawki umownej,
- 2 720,77 zł należność główna z tytułu niespłaconego kapitału z umowy nr (...) o rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy,
- 34,58 zł odsetki umowne naliczane przez wierzyciela pierwotnego za okres korzystania z kapitału według stawki określonej w umowie nr (...),
- 277,20 zł odsetki za opóźnienie liczone od 20 sierpnia 2013r. do 18 czerwca 2014r. według stawki umownej.

Odsetki od kapitału były naliczane według stopy procentowej określonej w umowie, tj. w skali roku 4-krotność stopy lombardowej ogłoszonej przez NBP. Natomiast odsetki od zadłużenia przeterminowanego naliczane zostały wg w/w stopy obowiązującej w okresie od dnia 27 lipca 2013r. do dnia 18 czerwca 2014r., która wówczas wynosiła 16% w skali roku. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego dalszych:

- odsetek ustawowych liczonych od kwoty 2 182,09 zł (niespłacony kapitał umowy nr (...)) od dnia 19 czerwca 2014r. do dnia zapłaty,
- odsetek ustawowych liczonych od kwoty 145,74 zł stanowiącej kwotę odsetek umownych od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty,
- odsetek ustawowych liczonych od kwoty 281,16 zł stanowiącej kwotę odsetek karnych,
- odsetek ustawowych liczonych od kwoty 2 720,77 zł (niespłacony kapitał umowy nr (...)) od dnia 19 czerwca 2014r. do dnia zapłaty,
- odsetek ustawowych liczonych od kwoty 34,58 zł stanowiącej kwotę odsetek umownych od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty,
- odsetek ustawowych liczonych od kwoty 277,20 zł stanowiącej kwotę odsetek karnych od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2016r. Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Strona powodowa uzupełniając braki w trybie art. 505⁽³⁷⁾k.p.c. podtrzymała swoje stanowisko w sprawie, przy czym rozszerzyła powództwo o dodatkowe koszty postępowania. Uzupełniając uzasadnienie powództwa powód dodał, iż pozwany w dniu 19 grudnia 1997r. z wierzycielem pierwotnym umowę rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego nr (...). Następnie w dniu 17 sierpnia 2007r. została zawarta umowa przyznania limitu kredytowego do rzeczonoego rachunku. Obie umowy (ROR i limitu kredytowego) zostały oznaczone tym samym numerem- (...), a powód nabył wierzitelność wynikającą jedynie z opóźnienia pozwanego w spłacie limitu kredytowego. W załączniku do umowy cesji został jednak konsekwentnie wskazana umowa ROR oraz data tej umowy, bowiem została ona jako pierwsza zawarta przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem i stanowi podstawę przedmiotowego stosunku cywilnoprawnego.

Pełnomocnik z urzędu pozwanego wniósł o oddalenie powództwa co do kwoty 3032,55 zł, będącej należnością z tytułu umowy nr (...) podnosząc zarzut nieudowodnienia oraz przedawnienia oraz co do kwoty 615,48 zł, będącej należnością z tytułu umowy nr (...) z uwagi na przedawnienie. Podniesiono, iż strona powodowa nie przedłożyła umowy o rachunek oszczędnościowo- rozliczeniowy, chociaż stanowi ona integralną część umowy o limit kredytowy.

Nadto umowa ta nie została zawarta w dniu 19 grudnia 1997r., ale 29 października 1996r. Pozwany zwrócił uwagę, iż limit kredytowy został mu przyznany do kwoty 2 500 zł, a należność główna dochodzona z tego tytułu powód określił na kwotę 2 720 zł. Umowa o limit kredytowy została zawarta na czas oznaczony od 17 sierpnia 2007r. do 13 sierpnia 2008r., a odnowienie tej umowy wymagało zgody Banku, której powód nie przedłożył. Powód nie wykazał, iż limit kredytowy został uruchomiony i jakie środki i kiedy były pobierane, tym bardziej, iż wymagalne zobowiązania miały być automatycznie pobierane ze środków dostępnych na rachunku oszczędnościowym. Umowa ta miała zostać rozwiązana z dniem 19 sierpnia 2013r., wobec czego umowa miała być zawarta po raz szósty z dniem 17 sierpnia 2013r., aby dwa dni później ją rozwiązać? Poddaje to w wątpliwość twierdzenia strony powodowej, tym bardziej, że – zgodnie z umową- Bank miał prawo do odmowy wznowienia umowy. Pozwany zaprzeczył, aby otrzymał wypowiedzenie umowy. W dniu 24 września 2012r. pozwany zaciąga kredyt, a środki w kwocie 2 838,90 zł zostały przekazane na jego rachunek oszczędnościowy połączony z w/w limitem kredytowym, co powinno skutkować automatyczną spłatą tego limitu. Zgodnie z umową pozwany powinien był zapewniać wpływ środków na rachunek oszczędnościowy w kwocie co najmniej 1000 zł miesięcznie, co również powinno pomniejszać zadłużenie limitu kredytowego. Tym samym strona powodowa nie wykazała zasadności dochodzonej kwoty w tym zakresie, a wątpliwości tych nie może rozstrzygać wyciąg z ksiąg bankowych ani wezwanie do zapłaty. Powód nadto nie udowodnił daty wymagalności roszczeń z obu umów, co ma istotne znaczenie dla podniesionego zarzutu przedawnienia. Mając na uwadze zobowiązanie wynikające z umowy o limit kredytowy i 3- letni okres przedawnienia dla tego typu roszczeń i roczny okres spłaty limitu udzielonego do 16 sierpnia 2008r.- roszczenie uległo przedawnieniu. Odnośnie roszczenia z tytułu umowy kredytu z dnia 24 września 2012r., to część z nich ulegała przedawnieniu, tj. rat kredytu za miesiące X, XI i XII 2012r. w kwocie 3 razy po 205,16 zł, tj. łącznie 615,48 zł, co również powinno pomniejszyć kwotę żądania pozwu. Okres przedawnienia należy liczyć od dat wymagalności poszczególnych rat

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany zawarła w dniu 17 sierpnia 2007 roku z Bankiem (...) S.A. Oddział w D. umowę o limit kredytowy o nr (...). W ramach tej umowy pozwanemu udostępniono środki pieniężne z przeznaczeniem na finansowanie bieżących potrzeb konsumpcyjnych w kwocie 2 500 zł w ramach limitu kredytowego w jego koncie osobistym. Kwota wskazana miała pozostawać do dyspozycji powoda w okresie od 17 sierpnia 2007r. do 13 sierpnia 2008r. Przy czym kredytobiorca wyraził zgodę na odnawianie limitu kredytowego na dotychczasowych warunkach i na pobieranie prowizji z tytułu odnowienia limitu kredytowego, zgodnie z obowiązującą taryfą. Przedłużenie limitu kredytowego miało nastąpić na okres jednego roku, chyba że Bank odmówi przedłużenia lub zmieni warunki umowy. Decyzja Banku była uwarunkowana dotychczasową współpracą stron. O tej decyzji kredytobiorca miał być zawiadomiony co najmniej 14 dni przed upływem okresu obowiązywania udzielonego limitu. Od wykorzystanego limitu Bank pobierał oprocentowanie wg stawki zmiennej i wynosiło 16,9% w stosunku rocznym. Przy czym od należności przeterminowanych naliczane miały być odsetki w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego. Kredytobiorca zobowiązał się, iż w okresie obowiązywania limitu kredytowego do utrzymywania regularnych, miesięcznych wpływów w wysokości 1 000 zł. Ponadto w umowie zawarto postanowienia odnoszące się do prawa wypowiedzenia umowy przez Bank min. w przypadku zalegania w wykonaniu obowiązków wynikających z umowy. Pozwany poddał się egzekucji do kwoty 5 000 zł.

Dowód:

- odpis umowy o limit kredytowy nr (...) z dnia 17-08-2007r.- k. 22-27.

Pozwany zawarł w dniu 24 września 2012r. z Bankiem (...), 1 Oddział w D. umowę o kredyt gotówkowy nr (...), na mocy której otrzymał kwotę 3 222,00 zł z przeznaczeniem na finansowanie bieżących potrzeb konsumpcyjnych, przy czym z tej kwoty została pokryta prowizja dla Banku w wysokości 161,10 zł oraz opłata za ubezpieczenie 222,00 zł. Oprocentowanie kredytu było stałe i wynosiło 17,99% w stosunku rocznym, a oprocentowanie należności przeterminowanej równe było 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP. Kredyt i odsetki miały być spłacone w 18 miesięcznych równych ratach w wysokości- 205,16 zł, tj. do dnia 15 marca 2014r. Umowa zawierała również

postanowienia dotyczące warunków wypowiedzenia umowy oraz wcześniejszej spłaty. Pozwany poddał się egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego.

W dniu zawarcia umowy kredyt został uruchomiony. W dniach 15 października, 15 listopada, 15 grudnia 2012r. pozwany zapłacił pełną ratę kredytu, tj. 3 razy po 205,16 zł. Następnie w dniu: 15 stycznia 2013r. wpłacił 9,70 zł,

2 lutego 2013r. wpłacił 128,19 zł,

8 lutego 2013r. wpłacił 69,13 zł,

15 lutego 2013r. wpłacił 4,40 zł,

8 marca 2013r. wpłacił 205,45 zł,

15 marca 2013r. wpłacił 0,58 zł,

10 maja 2013r. wpłacił 323,62 zł.

W dniach 8 kwietnia 2013r, 18 czerwca 2013r. oraz 10 września 2013r. Bank naliczył prowizje 3 razy po 25 zł.

Zobowiązanie pozwanego z tytułu w/w umowy kredytu wyniosło 2 182,09 zł.

Dowód:

- odpis umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 24-09-2012r. wraz z harmonogramem – k. 28-33.
- Odpis historii rachunku- k. 86.

Wierzyciel pierwotny Bank (...) S.A. wystawił w dniu 18 czerwca 2014r. bankowy tytuł egzekucyjny, w którym stwierdził, że zadłużenie pozwanego z tytułu umowy nr (...) z dnia 17 sierpnia 2007r. jest wymagalne i na dzień wystawienia tego dokumentu wynosi:

- należność główna w kwocie - 2 755,35 zł (kapitał 2720,77 zł + odsetki umowne 34,58 zł,

- odsetki za opóźnienie w kwocie 277,20,

- koszty wezwań i upomnień w kwocie 32,23 zł.

Dowód:

- odpis bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 18-06-2014r. – k.21.

W dniu 18 czerwca 2014r. Bank (...) S.A. zawarł ze stroną powodową umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem była m.in. wierzytelność pozwanego z tytułu umowy:

- o kredyt zawartej w dniu 24 września 2012r., która wynosiła 2 595,63 zł (kapitał 2 182,09 zł, odsetki umowne-145,74 zł, odsetki karne- 217,80 zł koszty-50 zł),

- ROR zawartej w dniu 19 grudnia 1997., która wynosiła 2 987,98 zł (kapitał 2 720,77 zł, odsetki umowne- 34,58 zł, odsetki karne- 200,40 zł koszty-32,23 zł)

Dowód:

- odpis umowy przelewu wierzytelności z dnia 18-06-2014r. wraz z załącznikiem nr 2 –k.34-41..

Pismem z dnia 18 czerwca 2014r. pozwany został zawiadomiony przez Bank (...) S.A.. o sprzedaży wierzytelności, a jako nowy wierzyciel została wskazana strona powodowa.

Nadto pismem z dnia 17 lipca 2014r. adresowanym do pozwanego powód zawiadamia o nabyciu wierzytelności od Banku (...) na kwotę 5 702,58 zł z tytułu umowy z dnia 19 grudnia 1997r. oraz z dnia 24 września 2012r.

Dowód:

- odpis pisma z dnia 18-06-2014r. – k.44,
- odpis pisma z dnia 17-07-2014r.- k.42-43.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne co do części i podlega uwzględnieniu do kwoty 2 182,09 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, albowiem w toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która podważyłaby ich wiarygodność. Pozwany mimo, iż zakwestionował zasadność roszczenia nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojej tezy, co spowodowało, iż Sąd dysponował jedynie dokumentami złożonymi przez stronę powodową, którym Sąd dał wiarę w całości.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności a jej cesjonariusz, powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849). Temu obowiązkowi procesowemu sprostał powód tylko w części.

W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, że w dniu 17 sierpnia 2007 r. pozwany zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę o limit kredytowy na kwotę 2 500 zł (nr (...)), a w dniu 24 września 2012r. umowę o kredyt gotówkowy w kwocie 3 222,00 zł (nr (...)). Okoliczności te bezspornie wynikają z załączonych przez stronę powodową w/w umów. Pozwany przyznał ten fakt. Nie ulega również wątpliwości, że wierzytelność z tych umów została następnie zbyta przez pierwotnego wierzyciela na rzecz strony powodowej.

W ocenie pozwanego, z faktu zawarcia umowy o limit kredytowy nie można jednak wywodzić twierdzenia, iż pozwany zalegał ze spłatą tej należności. Pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia w tej części. Przede wszystkim słusznie zauważył, iż przyznany jemu limit wynosił 2 500 zł, a należność główną z umowy nr (...) powód określił na kwotę 2 755,35 zł. Pozwany podniósł, iż w okresie obowiązywania umowy na jego rachunek oszczędnościowy były dokonywane wpłaty, którego- zgodnie z umową- powinny automatycznie zmniejszać zadłużenie. Nie jest również wykazana data wymagalności roszczenia. Powód określił ją na datę 19 sierpnia 2013r., jednakże na tą okoliczność nie przedkłada żadnych dowodów.

Na okoliczność wysokości zadłużenia pozwanego z tytułu umowy o limit kredytowy powód przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych banku z dnia 18 czerwca 2014r. Zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t. jednol. Dz. u. z 2012, poz. 1376 z późn. zm.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Zgodnie jednakże z ust. 1a powołanego wyżej przepisu

moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 marca 2011 roku, sygn. akt P 7/09 (Dz. U. z 2011, nr 72, poz. 388) stwierdził, że art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego wskazano, że poprzez nadanie wyciągom z ksiąg rachunkowych banku mocy prawnej dokumentów urzędowych dochodzi do osłabienia pozycji konsumenta w postępowaniu cywilnym, a przez to naruszenia zasady równości. Do wyciągów z ksiąg bankowych przedstawionych jako dowód w postępowaniu cywilnym mają bowiem odpowiednie zastosowanie przepisy art. 244 §1 i art. 252 k.p.c. To zaś oznacza, że aby udowodnić istnienie dochodzonej przez bank wierzytelności i jej wysokość, wystarczy przedłożyć sądowi wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, bez potrzeby wskazywania tytułu, ani okoliczności, w jakich zobowiązanie powstało. Z traktowaniem dokumentu bankowego jako dokumentu urzędowego wiąże się bowiem domniemanie wiarygodności tego dokumentu, co zmienia wynikającą z art. 6 k.c. regułę ciężaru udowodnienia faktu, który co do zasady spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na zasadzie art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wobec tego, co do zasady, to powód musi udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Występujący w roli konsumenta pozwany, chcąc obalić domniemanie prawdziwości wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, musi przeprowadzić dowód przeciwności. Jakkolwiek z prawnego punktu widzenia konsument ma możliwość skorzystania ze wszelkich środków dowodowych, w przypadku roszczeń finansowych starania, aby udowodnić swoje racje są z reguły iluzoryczne. W doktrynie postępowania cywilnego wskazano, że domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego powoduje, że jest to najbardziej wiarygodny środek dowodowy w postępowaniu cywilnym, najczęściej mający dla sądu rozstrzygające znaczenie

Powyższe stanowiło ratio legis nowelizacji przepisu art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 2009 r. Prawo Bankowe, poprzez dodanie do niego z dniem 20 lipca 2013 r. powołanego ust. 1a.

Oznacza to, że przedłożony przez powoda dokument w postaci bankowego wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 18 czerwca 2014 r., mający stanowić podstawę wykazania powstania, istnienia, wysokości oraz wymagalności dochodzonego przez niego roszczenia z tytułu umowy o limit kredytowy nr (...), nie spełnia już wymogów określonych w ust. 1 art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, stanowiąc jedynie prywatny dokument, nie mogący stanowić dowodu na powołane okoliczności skoro został on zakwestionowany przez pozwanego. Ponieważ oprócz wskazanego wyciągu z ksiąg rachunkowych powód przedłożył jedynie dowody w postaci wezwań pozwanych do zapłaty należności dochodzonej pozwem, uznać należy, że powód, na którym stosownie do art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia w tej części tak co do zasady, jak i wysokości. Na uwzględnienie zasługują w szczególności zarzuty pozwanego, iż powód nie wykazał, że biorąc pod rozwagę postanowienia łączącej strony umowy, doszło do prawidłowego wypowiedzenia bądź odmowy odnowienia limitu oraz przyczyn, z jakich miałyby to nastąpić, a w konsekwencji powstania i wymagalności zobowiązania pozwanego, a także wysokości należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu. W konsekwencji nie można było ustalić datę wymagalności roszczenia z tytułu umowy o limit kredytowy, co jest nie wątpliwie istotne w świetle podniesionego zarzutu przedawnienia. Wszystkie powyższe argumenty spowodowały oddalenie powództwa w części dotyczącej roszczeń z umowy nr (...).

Odnosnie umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 24 września 2012r. to pozwany nie zaprzeczał, iż nie spłacił tego zobowiązania, jednak nie był w stanie określić w jakiej wysokości ma zadłużenie z tego tytułu. Na tą okoliczność strona powodowa przedłożyła historię rachunku pozwanego u pierwotnego wierzyciela z zestawieniem wpłat i kosztów prowizji, z którego wynika, iż na dzień 10 września 2013r. zadłużenie pozwanego z tego tytułu wyniosło 2 182,09 zł. Pozwany nie zgłosił zastrzeżeń do tego dokumentu.

Nie można podzielić stanowiska pozwanego, iż doszło do przedawnienia roszczenia z tytułu umowy nr (...) co do kwoty 615,48 zł, tj. trzech rat za okres od października do grudnia 2012r. Faktycznie zobowiązania z tytułu umowy kredytu

bankowego przedawniają się z upływem 3 lat i ten okres liczy się osobno dla każdej z rat. Jednak w przedmiotowej sprawie pozwany- jak wynika z historii rachunku- zapłacił te raty, a więc nie doszło do ich przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż roszczenie jest zasadne co do kwoty 2 182,09 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 10 września 2013r. do dnia zapłaty. Stopa odsetek została określona na podstawie umowy o kredyt nr (...), w której przewidziano dla zadłużenia przeterminowanego właśnie odsetki w takiej wysokości. Natomiast data początkowa ich naliczania wynika z historii rachunku pozwanego, bowiem nie wątpliwie na dzień 10 września 2013r. w takiej wysokości istniało zobowiązanie pozwanego.

W związku z powyższym, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punkcie I i II sentencji.

O kosztach sąd orzekł zgodnie z art. 100 k.p.c., który stanowi, iż w razie częściowego tylko uwzględnienia żądania koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa dochodziła kwoty 5 641,54 zł, a zostało jej zasądzone 2 182,09 zł, tj. uwzględniono jej roszczenie co do 38, 67 % i w takim zakresie koszty powinny być jej zwrócone. Jednak Sąd postanowił nie obciążać pozywanego kosztami procesu. Art. 102 k.p.c. stanowi, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Przepis ten nie konkretyzuje pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 roku, sygn. II CZ 210/73, LEX nr 7366). Analiza akt sprawy Sąd wskazuje, że z uwagi na okoliczności sprawy, w tym: zawilość stanu faktycznego, w tym dwie umowy kredytowe, -a nadto sytuację majątkową i rodzinną powoda, istnieje podstawa do odstąpienia od obciążania go kosztami procesu w niniejszym postępowaniu.

Przy czym należy pamiętać, iż po stronie pozwanej również powstały koszty w postaci wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu, które powód powinien ponieść w części przegranej, tj. w 61,33%.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu- w brzmieniu z daty wszczęcia postępowania- wynagrodzenie pełnomocnika w niniejszej sprawie wyniosło 1200 zł i należało jej jeszcze powiększyć o stawkę podatku VAT, co dało kwotę 1476 zł. Według zasadny stosunkowe rozliczenia kosztów, 61,33 % tej kwoty powinien ponieść powód, skoro w takiej części jego powództwo nie zostało uwzględnione, co dało kwotę 905,23 zł. Brakującą część wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu pozwanego, tj. kwotę 570,77 zł należało przyznać ze Skarbu Państwa- Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie (pkt. III i IV wyroku).